

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1249/2014
24.12.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету осуђеног З.Г., због кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног – адвоката Д.И., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду Х Су бр.71/14 од 26.08.2014. године и Апелационог суда у Београду Су Х 122/14 од 03.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 24. децембра 2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Г. – адвоката Д.И., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду Х Су бр.71/14 од 26.08.2014. године и Апелационог суда у Београду Су Х 122/14 од 03.10.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Х Су бр.71/14 од 26.08.2014. године, одбијен је као неоснован предлог осуђеног З.Г. поднет преко адвоката Д.И., да изречену казну затвора у трајању од 11 месеци, на коју је осуђен пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду КПо1 бр.61/2011 од 19.01.2012. године, која је постала правноснажна 08.11.2013. године, изврши без напуштања просторија у којима станује.

Решењем Апелационог суда у Београду Су Х 122/14 од 03.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца осуђеног З.Г. – адвоката Д.И., изјављена против решења Вишег суда у Београду Х Су бр.71/14 од 26.08.2014. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац осуђеног З.Г. – адвокат Д.И., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), конкретно због повреда одредаба члана 174е Закона о извршењу извршних санкција ("Службени гласник РС", бр. 85/2005 ... 31/2011) и члана 45. став 5. Кривичног законика ("Службени гласник РС", бр.

85/2005 ... 108/2014) у вези са чланом 36. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијано решење тако што ће одобрити осуђеном да се изречена казна изврши без напуштања просторија у којима станује, или да укине побијана решења и предмет врати Вишем суду у Београду на поновно одлучивање или да укине само решење Апелационог суда у Београду Су Х 122/14 од 03.10.2014. године и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о одржавању седнице већа.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао да захтев ваља одбацити, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац осуђеног је у захтеву као разлог подношења само формално означио да је "на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон, позивајући се на повреду одредаба члана 174е Закона о извршењу кривичних санкција и члана 45. став 5. Кривичног законика у вези са одредбом члана 36. став 1. Устава Републике Србије, а што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и браниоцу. Међутим, у образложењу захтева бранилац наводи да приликом доношења одлуке суд није у довољној мери ценио околности на којима је предлог заснован – породична ситуација и здравствено стање осуђеног, већ је ценио врсту и тежину дела, начин извршења, те професију и степен кривице осуђеног, из којих наводи произилази да бранилац захтевом за заштиту законитости у суштини оспорава оцену суда о чињеницама од којих зависи примена одредаба члана 45. став 5. Кривичног законика, а што представља чињенично питање, а не повреду закона, јер приликом доношења побијаног решења нису прекорачена овлашћења која суд има по одредбама члана 45. став 5. КЗ и члана 174е Закона о извршењу кривичних санкција.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да ни првостепени, а ни другостепени суд, у побијаним решењима, нису изнели јасне разлоге на којима су засновали одлуку да се одбије предлог осуђеног З.Г. да изречену казну затвора изврши без напуштања просторија у којима станује, посебно када се има у виду да су о истом предлогу осуђеног Д.К. одлучили позитивно, а што би представљало повреду из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, због које није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Чак и у случају постојања сумње на неједнако поступање суда у оцени истоветних чињеница од којих зависи одлука да ли ће се казна затвора извршити без напуштања просторија у којима осуђени станује, обзиром да се ради о оцени чињеница од којих зависи одлука суда о начину извршења казне затвора, то ови наводи не могу бити предмет разматрања по захтеву за заштиту законитости, јер у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлог због којег је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима, а због повреде закона.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона, због које је подношење захтева дозвољено окривљенима и браниоцима окривљених, док се суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца осуђеног З.Г. одбацио на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.